

Sygn. akt IX Ca 323/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 września 2017 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IX Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jacek Barczewski (spr)
Sędziowie:	SO Beata Grzybek SO Agnieszka Żegarska
Protokolant:	sekr. sądowy Agnieszka Najdrowska

po rozpoznaniu w dniu 13 września 2017 r. w Olsztynie

na rozprawie

sprawy z powództwa Gminy O.

przeciwko M. K.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 16 stycznia 2017 r., sygn. akt I C 2976/16,

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I w ten sposób, że zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1.626,91 (jeden tysiąc sześćset dwadzieścia sześć 91/100) zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 5 września 2016 r. do dnia zapłaty, oddala powództwo w pozostałej części i zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2.483 (dwa tysiące czterysta osiemdziesiąt trzy) zł tytułem zwrotu kosztów procesu,

II. oddala apelację powódki w pozostałej części,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 533 (pięćset trzydzieści trzy) zł tytułem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą,

IV. przyznaje kuratorowi nieznanego z miejsca pobytu pozwanego w osobie P. L. wynagrodzenie w wysokości 225 (dwieście dwadzieścia pięć) zł, które poleca wypłacić ze środków Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Olsztynie.

Beata Grzybek Jacek Barczewski Agnieszka Żegarska

Sygn. akt IX Ca 323/17

UZASADNIENIE

Powódka Gmina O. wniosła o zasądzenie od pozwanego M. K. kwoty 1.642,20 zł tytułem wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z gruntu powódki – części działki oznaczonej nr (...) w obrębie (...), położonej przy ul. (...), o powierzchni 24,7 m⁽²⁾, na której posadowiony jest pawilon handlowy nr (...) należący do pozwanego, który uprzednio dzierżawił przedmiotowy grunt. Powódka naliczyła wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z gruntu w wysokości 1.642,20 zł za okres od 1 stycznia 2016 r. do 30 maja 2016r. Wskazała, że obecnie grunt został jej wydany. Powódka doliczyła do swojego żądania również odsetki za opóźnienie w wysokości 15,29 zł. Wniosła też o zasądzenie kosztów procesu.

Pozwany M. K., nie znany z miejsca pobytu, za którego działała kurator P. L., wniósł o oddalenie powództwa w całości. Strona pozwana podniosła, że powódka nie wykazała faktu przysługiwania jej prawa własności do gruntu, co do którego domaga się wynagrodzenia za bezumowne korzystanie. Nadto powódka nie wykazała samego faktu korzystania z gruntu przez pozwanego.

Kurator wskazała, że przed Sądem Rejonowym w Olsztynie w sprawie I C 1445/16 toczyło się analogiczna sprawa, w której powódka domagała się wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z gruntu w okresie od 1 lutego 2015r. do 31 grudnia 2015r. Powódka wskazała wówczas, że na dzień sporządzenia pozwu w sprawie tj. 7 marca 2016r. sporny grunt został jej wydany. Powyższe może przeczyć twierdzeniom powódki o bezumownym korzystaniu. Ponadto strona pozwana podniosła, iż w miejscu posadowienia pawilonu nie jest prowadzona żadna działalność gospodarcza a przedmiotowy pawilon stoi pusty.

Wyrokiem z dnia 16 stycznia (...). Sąd Rejonowy w Olsztynie w sprawie I C 2976/16 oddalił powództwo i zasądził na rzecz kuratora pozwanego P. L. wynagrodzenie w kwocie 1.200 zł, które nakazał wypłacić z zaliczki uiszczony przez powoda.

Podstawę tego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia faktyczne.

Gmina O. jest właścicielem nieruchomości położonej w O. przy ul. (...), oznaczonej w ewidencji gruntów jako działka nr (...). W dniu 7 października 2013 r. M. K. zawarł z A. W. umowę sprzedaży. W umowie strony wskazały, że przedmiotem sprzedaży jest pawilon handlowy zlokalizowany przy ul. (...) w O. o powierzchni 24m⁽²⁾. W umowie zapisano, że wydanie przedmiotu umowy kupującemu nastąpi w dniu zawarcia umowy oraz, że koszt dzierżawy gruntu od 1 października 2013r. ponosi kupujący. W dniu 23 października 2013 roku pozwany złożył Urzędzie Miasta O. pismo z prośbą o zawarcie z nim umowy dzierżawy części gruntu pod pawilonem handlowym zlokalizowanym przy ul. (...) w O. w związku z zawarciem umowy kupna pawilonu z dnia 7 października 2013r. Pismem z dnia 26 listopada 2013r. powód poinformował pozwanego, że jego wniosek został rozpatrzony pozytywnie oraz, że umowa dzierżawy będzie mogła być podpisana po 21 dniach od wywieszenia ogłoszenia w Urzędzie Miasta, a o jej przygotowaniu i terminie podpisania pozwany zostanie powiadomiony. Pismo wysłane na adres pozwanego wskazany we wniosku nie zostało przez niego odebrane. Strony nigdy nie zawarły umowy dzierżawy gruntu. Pawilon położony na działce powoda jest trwale połączony z gruntem. Jest to budynek murowany, który wybudowali kupcy prowadzący na tym terenie działalność handlową. Pismem z dnia 9 czerwca 2016r. powódka wezwała pozwanego do uiszczenia w terminie 30 dni od daty wystawienia wezwania kwoty 1.626,91 zł z tytułu wynagrodzenia za bezumowne korzystanie przez niego z gruntu położonego v O. przy ul. (...) (obręb nr(...), działka nr (...)). Następnie wezwaniem z dnia 27 lipca 2016r. powódka wezwała pozwanego d zapłaty należności w kwocie 1.631,90 zł. W dniu 21 grudnia 2016 r. kurator ustanowiony dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego wykonał fotografię pawilonu handlowego nr(...) przy ul. (...), który miał być używany przez pozwanego. Pawilon był zamknięty zewnątrz, zniszczony. Ściany były pomalowane przez wandalów. Budynek nie posiadał żadnych oznak używania, w tym prowadzenia w nim działalności gospodarczej.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd uznał, że roszczenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Rejonowego powódka nie wykazała, że pozwany był w okresie, za który żąda odszkodowania, samoistnym posiadaczem gruntu powódki, w tym, że faktycznie władał gruntem lub posadowionym na nim pawilonem handlowym, czy też używał go w jakikolwiek inny sposób. Sąd wskazał, iż z materiału fotograficznego wynika, że w

spornym okresie brak było jakichkolwiek śladów używania gruntu czy pawilonu. W okresie objętym pozwem pawilon pozostawał w niezmienionym stanie, nie wskazującym żadnych oznak używania.

Zdaniem Sądu powód nie udowodnił także wysokości roszczenia, nie wiadomo bowiem w jaki sposób stawka wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości została obliczona i czy jest to stawka rynkowa, jaka powód mógłby uzyskać gdyby wydzierżawił grunt.

Powyższy wyrok zaskarżyła apelacją powódka zarzucając mu:

1) naruszenie prawa materialnego, to jest art. 225 w zw. z art. 224 § 2 k.c. przez błędną jego wykładnię polegającą na uznaniu, że czasowy brak oznak korzystania przez pozwanego z pawilonu handlowego jest równoznaczny z brakiem korzystania z gruntu należącego do powodowej Gminy O., na którym posadowiony jest ten pawilon i w konsekwencji niezastosowanie tych przepisów w stanie faktycznym sprawy, podczas gdy prawidłowa wykładnia winna doprowadzić do konkluzji, że sam fakt, iż pawilon stoi na gruncie powódki bez uzyskania przez pozwanego tytułu prawnego do tego gruntu świadczy o tym, że pozwany korzystał w spornym okresie z gruntu powódki i stanowi o bezumownym korzystaniu z gruntu, rodzącym obowiązek pozwanego zapłaty na rzecz powódki przewidzianego w art. art. 225 w zw. z art. 224 § 2 k.c. wynagrodzenia,

2) naruszenia art. 47 § 3 k.c. przez jego niezastosowanie w stanie faktycznym sprawy, i w konsekwencji przyjęcie, że pawilon stanowi część składową gruntu powódki w rozumieniu art. 48 k.c. a umowa sprzedaży z dnia 7 października 2013r. mogła co najwyżej przenieść na pozwanego roszczenie o zwrot nakładów, w sytuacji gdy z istoty stosunków pomiędzy Gminą O. a posiadaczami poszczególnych pawilonów, w tym należącego do pozwanego pawilonu nr (...), wynika, że są one wzniesione w określonym celu i na czas jego realizacji, a więc dla przemijającego użytku, o którym mowa w art. 47 § 3 k.c.

3) naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie:

- art. 232 zd. pierwsze k.p.c. przez błędne przyjęcie, że powódka nie wywiązała się z nałożonego na nią przez art. 6 k.c. ciężaru dowodowego w niniejszej sprawie w zakresie wykazania, że pozwany bezumownie korzystał z gruntu Gminy O., podczas gdy z przedłożonych dokumentów wynika, że powódka jest właścicielem gruntu na którym stoi pawilon pozwanego, że pozwany nabył pawilon od przednika prawnego i w ten sposób korzysta z tego gruntu oraz że korzystanie z gruntu następuje bez tytułu prawnego i z bezumownym korzystaniem z gruntu wiąże się leżący po stronie pozwanego obowiązek zapłaty ustalonego przez powódkę wynagrodzenia,

- art. 233 § k.p.c. przez brak wszechstronnej oceny przez Sąd pierwszej instancji zgromadzonego materiału dowodowego, polegający na pominięciu przy dokonywaniu tej oceny nie zakwestionowanych przez stronę pozwaną dowodów z dokumentów przedłożonych przez powódkę i nie wyjaśnieniu w uzasadnieniu wyroku przyczyn tego pominięcia - co w konsekwencji, przy ustalonych w art. 6 k.c. zasadach rozkładu ciężaru dowodu, doprowadziło do przyjęcia przez Sąd pierwszej instancji, że powódce nie przysługuje ochrona jej prawa wynikającego z treści przepisów art. 225 w zw. z art. 224 § 2 k.c. i oddalenie zgłoszonego roszczenia,

4) sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego przez błędne przyjęcie, że powódka nie udowodniła przysługującego jej wobec pozwanych roszczenia, podczas gdy na podstawie prawidłowo zebranego materiału dowodowego wynika, że powódka należycie udowodniła swoje roszczenie.

Wskazując na powyższe zarzuty powódka wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki dochodzonej pozwem kwoty 1.642,20 zł wraz z żądanymi odsetkami ustawowymi oraz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa prawnego, według norm przepisanych.

Pozwany wniósł o oddalenie apelacji i przyznanie kuratorowi wynagrodzenia za postępowanie przed sądem odwoławczym według norm przepisanych, a w razie uwzględnienia apelacji domagał się nieobciążania pozwanego kosztami procesu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja w przeważającej części zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie wskazać należy, że postępowanie apelacyjne, jakkolwiek jest postępowaniem odwoławczym i kontrolnym, to jednakże zachowuje charakter postępowania rozpoznawczego. Oznacza to, że Sąd odwoławczy ma pełną swobodę jurysdykcyjną, ograniczoną jedynie granicami zaskarżenia. Podkreślić też należy, że Sąd ten nie może poprzestać jedynie na ustosunkowaniu się do zarzutów apelacyjnych. Merytoryczny bowiem charakter orzekania Sądu II instancji polega na tym, że ma on obowiązek poczynić własne ustalenia i ocenić je samodzielnie z punktu widzenia prawa materialnego, a więc dokonać subsumcji. Z tego też względu Sąd ten może, a jeżeli je dostrzeże - powinien, naprawić wszystkie stwierdzone w postępowaniu apelacyjnym naruszenia prawa materialnego popełnione przez Sąd I instancji i to niezależnie od tego, czy zostały one podniesione w apelacji, jeśli tylko mieszczą się w granicach zaskarżenia (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2000r., III CKN 812/98 i in.). Ponadto Sąd II instancji orzeka nie tylko na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego przez Sąd I instancji, ale także w postępowaniu apelacyjnym. Stąd też istnieje możliwość uzupełnienia postępowania dowodowego, o ile strony złożą stosowne twierdzenia faktyczne i wnioski dowodowe dopuszczalne w świetle art. 381 k.p.c. Sąd odwoławczy może także na podstawie art. 232 zd. 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z dopuścić z urzędu dowód niewskazany przez stronę (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2015r., I PZ 28/14, LEX nr 1650276).

Stąd Sąd Okręgowy postanowił uzupełnić postępowanie dowodowe i dopuścił dowód z dokumentów z akt sprawy IX Ca 1210/16 na okoliczność zasadności żądania pozwu, bowiem było to konieczne dla merytorycznego rozpoznania istoty sprawy.

Jest to bowiem postępowanie, w którym powodowa Gmina O. domagała się zapłaty wynagrodzenia za bezumowne korzystanie od pozwanego za poprzednie okresy i w ocenie Sądu Okręgowego rozstrzygnięcie w niej zapadłe w sposób istotny rzutowało na wynik przedmiotowego postępowania.

Mając również na uwadze treść zarzutów apelacyjnych jak też stanowiska stron wyrażone w roku postępowania apelacyjnego, Sąd Okręgowy na podstawie art. 382 k.p.c., dopuścił dowód z dokumentów na k. 80-83, 97-99, 108-166.

W oparciu o powyższe dowody Sąd II instancji uzupełnił zatem stan faktyczny o następujące ustalenia.

Gmina O. w księdze wieczystej nr (...) wpisana jest jako właściciel działki o numerze (...).

W zawieranych przez powódkę umowach dzierżawy terenu położonego przy ul. (...) w O. obejmujących okres od 1 stycznia 2016r. do 31 grudnia 2017r. stosowana była stawka czynszu w wysokości 13 zł/m².

Przed Sądem Rejonowym w Olsztynie pod sygn. I C 1445/16 toczyło się postępowanie z powództwa Gminie O. przeciwko M. K. o zapłatę wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości powódki w okresie od 1 lutego 2015r. do 31 grudnia 2015r. Wyrokiem z 20 października 2016 r. powództwo zostało oddalone. Na skutek apelacji powódki Sąd Okręgowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 12 kwietnia 2017r. zmienił wyrok Sądu Rejonowego i uwzględnił powództwo w całości zasądając od pozwanego na rzecz powódki kwotę 3.607 zł ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 8 marca 2016r. do dnia zapłaty i koszty postępowania.

Sąd Okręgowy w uzasadnieniu wydanego orzeczenia wskazał, iż fakt posadowienia pawilonu przez pozwanego na nieruchomości powódki sam w sobie stanowił okoliczność władania przez pozwanego z tej nieruchomości, przy czym bez znaczenia dla odpowiedzialności strony pozwanej jest okoliczność czy pozwany korzystał z samego pawilonu.

W konsekwencji Sąd uznał, iż pozwany władał nieruchomością powódki, a zatem był posiadaczem samoistnym, na którym w okolicznościach niniejszej sprawy ciążył obowiązek zapłaty wynagrodzenia za bezumowne korzystanie.

Sąd wskazał również, iż powód w chwili objęcia nieruchomości powódki w posiadanie wiedział, że nieruchomość stanowi własność powódki, a zatem należało go uznać za posiadacza w złej wierze.

(dowód: internetowy wydruk KW k. 109-118, umowy dzierżawy k. 128- 166, wyrok Sądu I instancji wraz z uzasadnieniem k. 66, 70-71, wyrok Sądu Okręgowego wraz z uzasadnieniem k. 94, 96-99 akt sprawy I C 1445/16)

W oparciu o ustalenia dokonane przez Sąd I instancji uzupełnione powyższymi ustaleniami Sąd Okręgowy uznał apelację za zasadną.

Zgodnie z art. 365 § 1 k.p.c., orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy i inne organy państwowe.

Unormowanie zawarte w przepisie art. 365 k.p.c. ma gwarantować poszanowanie prawomocnego orzeczenia sądu, regulującego stosunek prawny będący przedmiotem rozstrzygnięcia. Rozstrzygnięcie zawarte w prawomocnym orzeczeniu stwarza bowiem stan prawny taki, jaki z niego wynika. Sądy rozpoznające między tymi samymi stronami nowy spór muszą więc przyjmować, że dana kwestia prawna kształtuje się tak, jak przyjęto to w prawomocnym, wcześniejszym wyroku, a więc ostatecznym rezultacie procesu uwzględniającym stan rzeczy na datę zamknięcia rozprawy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2009 r., II CSK 12/09, LEX nr 515722).

Związanie stron prawomocnym orzeczeniem wyrażone w art. 365 § 1 k.p.c. zawiera w sobie zakaz ponownego prowadzenia sporu co do okoliczności faktycznych stanowiących podstawę rozstrzygnięcia zakończonego sporu sądowego. Inaczej ujmując, nie jest dopuszczalne w świetle art. 365 § 1 k.p.c. odmienne ustalenie zaistnienia, przebiegu i oceny istotnych dla danego stosunku prawnego zdarzeń faktycznych w kolejnych procesach sądowych między tymi samymi stronami, chociażby przedmiot tych spraw się różnił (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2011 r. I PK 225/10 LEX nr 896456).

Chociaż powagą rzeczy osądzonej objęta jest w zasadzie jedynie sentencja wyroku, a nie jego uzasadnienie, to jednocześnie w orzecznictwie trafnie zwraca się uwagę, że powaga rzeczy osądzonej rozciąga się również na motywy wyroku w takich granicach, w jakich stanowią one konieczne uzupełnienie rozstrzygnięcia, niezbędne dla wyjaśnienia jego zakresu (Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 15 marca 2002 r., II CKN 1415/00, LEX nr 53284 oraz z dnia 29 marca 2006 r., II PK 163/05, OSNP 2007 nr 5-6, poz. 71). W szczególności, powagą rzeczy osądzonej mogą być objęte ustalenia faktyczne w takim zakresie, w jakim indywidualizują one sentencję jako rozstrzygnięcie o przedmiocie sporu i w jakim określają one istotę danego stosunku prawnego. Chodzi jednak tylko o elementy uzasadnienia dotyczące rozstrzygnięcia co do istoty sprawy, w których sąd wypowiada się w sposób stanowczy, autorytarny o żądaniu (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2004 r., V CK 528/03, LEX nr 188496 oraz z dnia 21 września 2005 r., V CK 139/05, LEX nr 186929).

W orzecznictwie wskazuje się również, że Sąd nie jest związany ustaleniami wynikającymi z uzasadnienia orzeczenia w innej sprawie w takim zakresie, w jakim nie miały one znaczenia dla rozstrzygnięcia zawartego w wyroku. Jest natomiast związany wskazanymi w uzasadnieniu ustaleniami mającymi wpływ na końcowe rozstrzygnięcie, w szczególności ustaleniami prejudycjalnymi, których skutkiem było wydanie określonego wyroku. Byłoby niezgodne z zasadą praworządności i naruszające powagę wymiaru sprawiedliwości istnienie dwóch orzeczeń sądów dotyczących tych samych stron odmiennie orzekających o tej samej kwestii (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 25 stycznia 2017 r. III AUa 484/16 LEX nr 2257022).

Tym samym uznać należy, iż prawomocny wyrok w sprawie wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy bez tytułu prawnego jaki zapadł w postępowaniu I C 1445/15 wiąże zgodnie z art. 365 § 1 k.p.c. sądy i inne wymienione w tym przepisie podmioty co do przysługiwania w stanie stanowiącym podstawę tego rozstrzygnięcia powódce wobec pozwanego zasądzonego roszczenia.

Zarówno sprawa I C 1445/15 jak też niniejsze postępowanie dotyczą bezumownego korzystania z tej samej działki, między tymi samymi podmiotami. Poza okresem za jaki powódka dochodzi należności, nie zmieniły się pozostałe okoliczności sprawy. Tym samym brak podstaw do odmiennej oceny obecnie dochodzonego roszczenia.

Podkreślić należy, iż związanie orzeczeniem oznacza wprawdzie zakaz dokonywania ustaleń sprzecznych z uprzednio osądzoną kwestią, a nawet niedopuszczalność prowadzenia w tym zakresie postępowania dowodowego, ale w tym rozumieniu, że nie można prowadzić postępowania dowodowego w kierunku zmierzającym do podważenia trafności zapadłego rozstrzygnięcia, do jego weryfikacji. Nie oznacza to zakazu prowadzenia takiego postępowania dotyczącego żądania wynagrodzenia za dalszego okresy bezumownego korzystania.

Tym samym pozwany powinien w niniejszym postępowaniu udowodnić, że zaszły zmiany dotyczące faktycznego korzystania z gruntu powódki przez pozwanego, czego strona pozwana nie wykazała.

Pozwany podnosił, że pawilon jest w złym stanie i nie jest w nim prowadzona przez pozwanego jakakolwiek działalność gospodarcza.

Wskazać jednakże trzeba, że wynagrodzenie z art. 224 § 2 k.c. w zw. z art. 225 k.c. należy się za sam fakt posiadania w złej wierze, bez żadnego tytułu prawnego do cudzej rzeczy.

Z przedłożonych w niniejszej sprawie dokumentów wynika, że na działce będącą własnością powódki nadal znajduje się zakupiony przez pozwanego pawilon. Pozwany nadal nie zawarł z Gminą O. umowy dzierżawy a tym samym uznać należy, iż nadal bezumownie korzysta z jej nieruchomości.

Odnosząc się do kwestionowania przez kuratora kwoty dochodzonego wynagrodzenia, wskazać należy, iż istotą wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z rzeczy jest przyznanie właścicielowi rekompensaty za brak możliwości dysponowania rzeczą. O wysokość tego rodzaju wynagrodzenia nie decyduje wysokość rzeczywistych strat właściciela i rzeczywistych korzyści odniesionych przez posiadacza. Decyduje bowiem obiektywne kryterium, jakim jest układ odpowiednich cen rynkowych – stawek za korzystanie z rzeczy tego rodzaju (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 1984 r., III CZP 201/84, OSNC 1984/12/209 oraz wyrok tegoż Sądu z dnia 15 kwietnia 2004 r., IV CK 273/03, LEX nr 183707).

Z przedłożonych przez powódkę umów dzierżawy wynika, iż stawka 13 zł za m² jest powszechnie stosowaną stawką w tego typu umowach.

Przyjęte przez powódkę stawki zgodnie są również z minimalnymi stawkami wynikającymi z Zarządzenia Prezydenta O. w sprawie ustalenia minimalnych stawek czynszu za dzierżawę gruntów położnych w O. stanowiących własność Gminy O..

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok zasądając na rzecz powódki kwotę należności głównej w wysokości 1.626,91 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Apelacja w pozostałym zakresie podlegała oddaleniu w oparciu o art. 385 k.p.c. Sąd uznał za bezpodstawne żądanie zapłaty kwoty 15,29 zł tytułem skapitalizowanych odsetek. W ocenie Sądu Odwoławczego, z uwagi na brak możliwości doręczenia pozwanemu wezwania do zapłaty, wymagalność roszczenia nastąpiła dopiero z chwilą wniesienia pozwu.

Konsekwencją zmiany rozstrzygnięcia, co do głównego żądania powódki jest zmiana orzeczenia o kosztach, którą oparto o art. 98 § 1 k.p.c. zasądając od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2.483 zł. na którą składa się opłata od pozwu w kwocie 83 zł, wynagrodzenie pełnomocnika 1.200 zł oraz uiszczona zaliczka na wynagrodzenie kuratora 1.200 zł.

O kosztach procesu za instancję odwoławczą orzeczono na podstawie art. 98 § 1 w zw. z § 2 pkt 3 i § 10 ust 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2016 poz.623). Pozwany jako strona przegrywająca sprawę w postępowaniu apelacyjnym zobowiązany jest do zwrotu poniesionych przez powódkę kosztów stanowiących opłatę za czynności radcy prawnego przed Sądem II instancji w wysokości 450 zł oraz opłaty od apelacji w kwocie 83 zł.

O wynagrodzeniu kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego orzeczono na podstawie przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej z dnia 13 listopada 2013 r. (Dz.U. z 2013 r. poz. 1476).

Beata Grzybek Jacek Barczewski Agnieszka Żegarska